V. F. KUNCL.

NÁVŠTĚVNÍCI BAZARU SVOBODY BUĎTE NÁM VÍTÁNI!

Nejstarší a Největší řeznický závod v Omaze

VLASTNÍ

V. F. KUNCL

v čísle 1244 jižní 13. ulice, Omaha, Nebr.

Závod tento jest jeden z nejpřednějších a nejlépe vedených v městě, neb zde lze obdržeti nejen zboží nejlepší a čerstvé, avšak též váhu poctivou a obsluhu nejvzornější.

Václav F. Kuncl narodil se dne 21. září roku 1867 v Dražejově, v kraji píseckém, a do Ameriky přijel s rodiči a ostatními sourozenci v roce 1881 jako hoch čtrnáctiletý. Rodiče jeho nejprve usadili se v městečku West Point, Neb., ale po krátkém čase odebrali se do Omahy.. Václav měl své počátky v Omaze velmi krušné a zkusil velmi mnoho.. Pracoval postupně v dílně doutníkářské, vykonával těžkou a unavující práci v místní hřebíkárně a taktéž v cihelně. V roce 1885 poštěstilo se mu získati místo v oboru řeznickém, v němž neúnavně pracoval, avšak značného úspěchu se dodělal. V roce pak 1887 rozhodl se pro obchod samostatný, který s nepatrným jměním započal, ale z malých počátků se vyšinul tak, že dnes obchod jeho se směle může zařaditi mezi obchody největší v městě. Hodno však podotknouti, že pouze pilnou svojí prací a starostmi obchod svůj vypracoval na stupeň, na kterém dnešního dne stojí. Muž tento nedbal dlouhých pracovních hodin, které byl nucen tráviti velmi často ve svém obchodě, a rovněž, kdy poměry tomu dovolovaly, neskrblil úpravou a rozšířením obchodní místnosti, nýbrž hleděl a hledí vždy, by místnost byla vypravena co možná nejmoderněji a zákazníci měli při nakupování toho nejlepšího pohodlí. Jen bystrou myslí a vážnou úvahou lze podobne skvěle prospívati. Obchod tento, jenž se nalézá v čísle 1244 již. 13. ulice, těší se nejen značné přízni Čechů, nýbrž dlouhá řada Amerikánů denně tento obchod navštěvuje ze všech končin města. A právě jest to důvěra, solidarita a poctivé jednání, co činí tento obchod tak oblíbeným.

Pan Kuncl jest občanem velice váženým, nejen v kruzích českých, ale i jinonárodních. Jest povahy skromné a nedbá o žádné zvláštní pocty. Před sedmi lety byl jmenován státním guvernérem Shallenbergerem jedním z jeho plukovníků, avšak cti této ihned odepřel, když došla zvěst, jak guvernér se zachoval ohledně osobní svobody. Jest upřímným Čechem, vždy pracuje pro každý podnik a není jediné sbírky neb jiné dobročinné žádosti, kde by bohatě nepřispěl. Hlavně v přítomné vážné době, kdy povinnost nás volá pomáhati a hájiti svobodu a práva naše, nezůstane nikdy pozadu. Rovněž jest pilným a podnikavým členem Podporující Jednoy Sokol Tyrš, táboru Columbus, čís. 69, W. O. W., a předsedou spolku řezníků. Byl hlavním ředitelem konvence spolku řeznického a zásluhou jeho bylo, že sjezd odbýval se v našem městě minulého roku. Jest též členem klubu Moose, podporující organisace, a podnikavý pracovník Rytířů Ak-Sar-Ben.

Rodinu svoji vychoval velmi řádně a hlavně pečoval, by dítkám jeho dostalo se co možná nejlepšího vzdělání. Proto vším právem zasluhuje muž takto jednající úctu a podporu každého, kdo jej zná.

Pan V. F. Kuncl jest velmi pilným pracovníkem a jako jeden z pokladníků výboru Bazaru Svobodu osvědčil se znamenitě, neb obětuje každou svoji prázdnou chvíli k účelu tomuto a hledí, by Bazar dosáhl zdaru nejvyššího.

ČESKOSLOVENSKÁ ARMÁDA NA PŮDĚ FRANCIE

Přehlídka jednoho pluku československé armády ve Francii. Vojáci jsou v plné válečné výzbroi. Přehlídka konala se v jednom krásném městečku v jihozápadní Francii.

ovenských vojáků tvoří již ce- u zajímavou literaturu a měly býti zachovány, aby patrno lo, jakým duchem byli ovládáni ši vojáci, kteří na čtyrech strach světa rozvinuli české prapo- a do všech koutů světa zane- českou válečnickou slávu. Čeoslovenský voják, dlouho od asti odloučený, nalezl pojítko s u zemí, pro kterou bojuje, ve é písni.

Bylo to jediné kouzlo, které mu ylo. V ní mohl se vyplakat, v mohl si požalovat. V ní mohl ti citům svým průchodu a jí hl se nadchnouti pro další zá- s. Česká píseň . . . Nikdo nevyší její sílu, nikdo nepochopí, k obrovský vliv měla na ducha šich vojáků. A celému světu se í tato česká píseň a naši hoši snaží, aby si ji lidé oblíbili. — ívají cestou na cvičiště a cestou vičiště, zpívají na bitevní fron- a zpívají i ve chvílích odpočin- , kdy mysl se rozpomene na sta- domov a srdce zatouží po mat- po milence, po ženě, po úsmě- dětí drahých . . .

S písní naši českoslovenští do- volníci se probouzejí a s ní i nají. Bez písně by nemohli býti ani chvíli. Vkládají do ní celou svou duši — jsou v ní jejich žaloby i přání. A když se tak naši hoši rozzpívají, všechno tichne a tam ve Francii i ptáci prý umlkají, aby zaslechli jímavou píseň lidí bez vlasti, kteří shromáždili se v cizině, aby bojovali za práva lidská a zanesli prapor svobody přes mrtvoly nepřátel do drahé své vlasti. Všude se diví, že ti čeští vojáci tolik zpívají. I v Italii, která přece také hodně zpívá. A všude mají ty naše hochy rádi, pro ty jejich písničky, jimž sice nerozumějí, ale z nichž mnoho tuší, pro toho jejich obdivuhodného ducha, jenž vyjadřován je v těch jejich zpěvech.

V den oslavy pádu Basilly dne 14. července naši vojáci zpívali při pochodu Paříží. Byli jedinými vojáky mezi těmi tisíci, již tvořili velký oslavný průvod, kteří počastovali Pařížany písničkou. A tou písničkou si získali jejich srdce. Druhého dne Paříž mluvila jenom o těch "zpěváčích," kteří si ji podmanili. Věděli, že jsou to Čechoslováci, ale dali přednost volání "Vive les Chanteurs!" (Ať žijí zpěváci!) před "Vive les Tchécoslovaques!" V tom slově "zpěváci" byla velká pocta. Paříž naznačiti chtěla, že naši se jí vezpívali do srdce.

Jeden z vojáků, který nalézal se mezi diváky, píše o tom zajímavém výjevu do Ameriky svým přátelům následovně: "Lid volá jméno Čechoslováků, tleská, jásavě je pozdravuje; čestná stráž, důstojnictvo i vojáci a civilní diváci vzdávají čest a zdraví náš prapor rudo-bílý, zářící jasnými barvami, v rozích se znaky českých zemí: Čech, Moravy, Slezska a Slovenska, hrdě nesený statečným praporečníkem. Najednou ticho, — hluk v obecenstvu rázem umlkl. Proč? Co se stalo? A tu slyš! — Zpěv! Nikdo jiný nezpíval, jenom Čechoslováci si zazpívají! Novinka! Při nastalém tichu jasně jest slyšeti slova naší krásné písně: "Pro vítězství za praporem!" — Však ticho netrvalo dlouho. Vetlebná píseň, jež krásně zněla a nádherně rozléhala se náměstím Svornosti, byla dozpívána. Obecenstvo děkovalo za příjemné překvapení potleskem i výkřiky chvály, obdivu a nadšení. A nové záplavy květin prší na naše hochy, kteří s hlavou vztýčenou ku předu kráčí."

Píseň tu zpívají naši dobrovolníci denně. Je prý to krásná píseň. Neznáme její nápěvu a textu. Známe jen úryvek, ale ten naznačuje, že píseň mluví z duše našich vojínů a je vyjádřením jejich odhodlání zanésti prapor svobody do drahé naší vlasti.

Prapor vlá, v srdcích plá,
vlasteneckých citů září —
kdo jsi Čech, zapuď vzdech —
hrdě povznes svoji tvář.
Svobodu národu nese jeho chrabrý syn —
za Bílou, za Horu,
pomstu nepřátelům svým!

Tu píseň již dávno měli čeští nakladatelé hudebnin v Americe vydat s notami i textem. Šla by jistě dobře na odbyt! Pěkně by působilo, kdyby zpívala se v našich shromážděních. Kdo ví, nebude-li to jednou nová česká hymna! Vydali "Barušku" a jiné podobné popěvky a dobře na nich pochodili. Při vydání této revoluční písně českých vojáků — ručíme jim za to — pochodili by právě tak dobře a krom toho vykonali by dobrý čin.

Není to ale jediná píseň, kterou naši zpívají. Každý z nich zná i velebnou Marseillaisu a zpívají ji Francouzům česky i francouzsky. Když přijel první oddíl z Ruska a zazpíval ji v přístavišti, Francouzové nevycházeli z úžasu. První výprava z Ruska měla skvělý pěvecký sbor — bylo prý v něm na 200 českých učitelů — a naši kantoři od nepaměti jsou znamenitými zpěváky. Ve Winchesteru v Anglii zapěli hymnu anglickou a Angličané si vyžádali opakování. A ku cti jejich budiž řečeno, že se stejným nadšením přijali i "Kde domov můj?" Marseillaisa je oblíbena mezi našimi vojáky ve Francii, poněvadž je krásnou písní boje a odhodlání a oni mají rádi silácké písně. Slyšte:

Ve zbraň již, dítky Francie,
den slávy na trůn zasedá!
Hle, proti nám tyranie
krvavý prapor pozvedá.
Poslyšte, jak po krajích tam
zástupy řádí zběsile,
přichází vraždit v loktech vám
ženy i dítky rozmilé.

Do zbraně, občané,
v svůj šik se každý řaď,
jen dál, jen dál,
krev nečistá ať skropí luh i sad.

Je krásná ta píseň naší drahé Francie. Každá sloka — hromový úder. Každé slovo — hrozba nepříteli svobody. Proto ji naši hoši tak rádi zpívají a jistě ta slova i prociťují. Je to i jejich píseň. Jde i z jejich srdcí. Mluví i za ně, když praví:

Posvátná lásko k otčině,
sprovoď ty naše mstitele,
svobodo drahá, hrdinné
bojuj za naše přátele!
K praporům našim rychle spěj
vítězství na tvůj mužný hlas;
nechť vrahové — než zcepenějí —
co vítěze zří slavné nás.

A když naši hoši zazpívají z plných plic svou "Bývali Čechové statní jonáci," a slibují, že obnoví slávu jména českého, je krásně u srdce jim, i těm, kdož je poslouchají. Francouzský president Poincaré, když mu tuto píseň naši hoši zazpívali při příležitosti odevzdávání praporu, slzel prý po-

Z ČESKOSLOVENSKÉHO TÁBORA V STAMFORD, CONN.

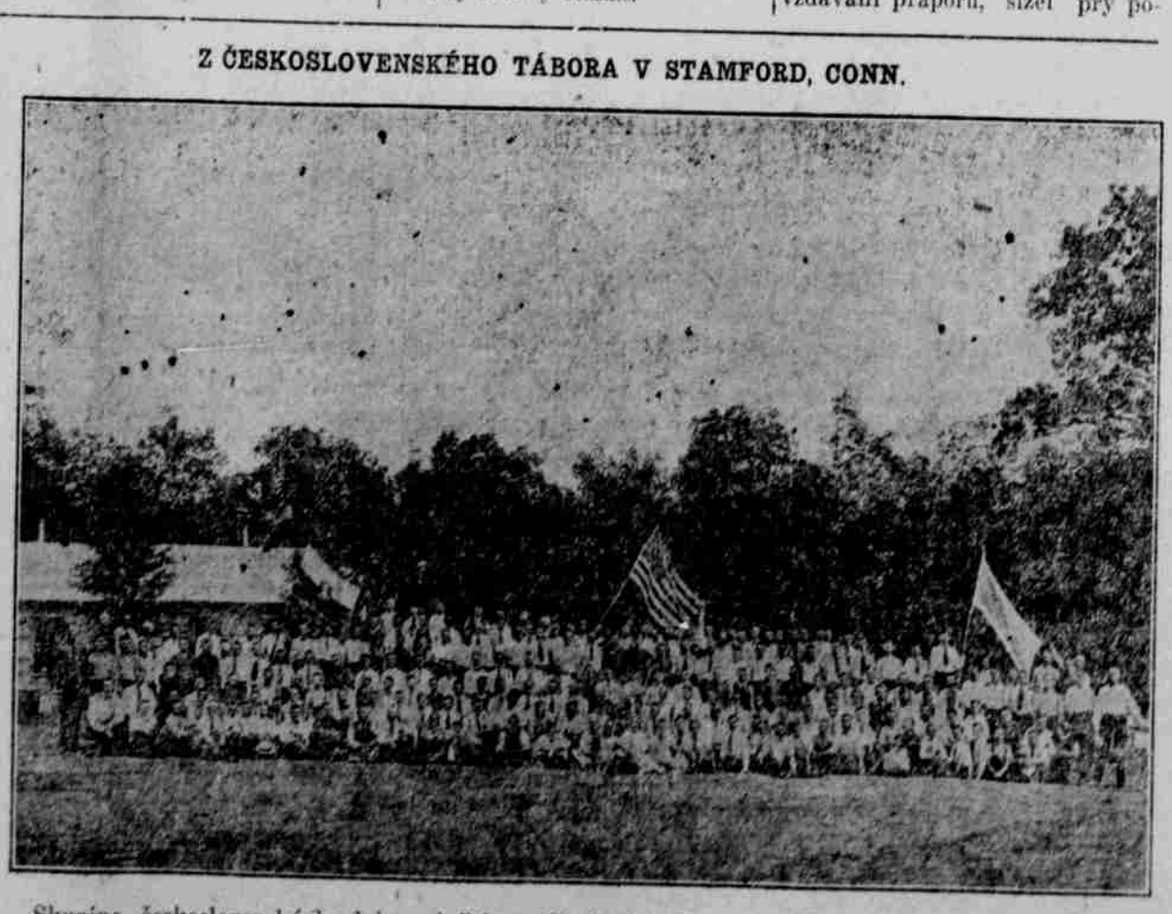

Skupina československých dobrovolníků ze Spojených Států, připravená v táboře v Stamford, Conn. pro odjezd do Francie. Hoši vezli s sebou tři prapory, americkou vlajku hvězd a pruhů a dva rudo-bílé, dary to osad, z kterých přišli. Tábor tento nechal pro československé dobrovolníky z říditi známý americký sochař, Borglum, na jehož pozemku se nalézá.